

Wachtkamer van de dag

JACOB TINHOLT

**Wachtkamer
van de dag**

UITGEVERIJ
DE KETEL

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Copyright © 2025 Jacob Tinholt

Eerste druk April 2025

Omslag ontwerp BornToFly Design

Omslagillustratie KillingStrawberriesArt

Druk Pumbo.nl

ISBN 978-90-835148-8-8

www.jacobtinholt.nl

www.uitgeverijdeketel.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Senior

1

Bordeauxrood, langzaam naar oranje-rood.

Het licht van de zon valt op zijn oogleden. Geraffineerd en geruisloos dringt de dag zich op. De kamer vult zich met geluiden.

Zolang zijn ogen gesloten zijn is er geen dag. Herkenbare geluiden zijn de ongenode gasten in zijn sluimerfase. Ze forceren hem te ontwaken naar de realiteit. Een realiteit die hij graag zo ver mogelijk voor zich uit wil schuiven.

Vogels, de vuilniswagen, de radio van bouwvakkers. Het water van de centrale verwarming ratelt door de oude leidingen. Onbarmhartig stuwt de ochtend hem naar het begin van de dag. Zijn verlangen naar de zwarte nacht en het niets is groot. Vol in het verzet probeert hij de gelederen gesloten te houden, zijn lijf in een korset van rust. Z'n hersenen stappen echter als eerste uit het gelid. Gedachten. Ongestructureerd ontworstelen ze zich aan de comfortabele leegte en klampen zich vast aan de ontluisterende werkelijkheid. 'Hoe laat zal het zijn? Ik moet naar de wc. Wat voor dag is het?' Hij houdt zijn ogen stijf dicht.

Twee vrouwen staan voor z'n raam. Ze praten. Elke dag op dezelfde plaats, dezelfde tijd. Ze storen hem.

De dag wint.

Moeizaam gaan zijn ogen open. Futloos richt hij zich op en draait naar de rand van z'n bed. Het lijf laat zijn ongenoegen over het verraad niet onopgemerkt. De strijd was nog niet gestreden. Een hevige discussie tussen ontwaakte en slapende lichaamsdelen volgt. Bewegingen worden beantwoord met stramheid.

Een diepe zucht begeleidt zijn blik rond de kamer. Op het nachtkastje staat een bierflesje. Zijn laatste voor het slapen. Blijkbaar heeft hij met z'n mond open geslapen. Een droge vieze smaak

completeert zijn onfrisse zelfbeeld.

In de kamer liggen hoopjes kleren op de grond. Hij staart naar het raam. De vitrages, zijn afweer tegen de buitenwereld. Vies en vergeeld van de nicotine ontsieren ze het raam. Erfenis van de vorige bewoner. De stad gromt als een wild dier dat zijn weg naar binnen zoekt. Flinterdun enkel glas scheidt de kamer van de stad. De straat. De stoep direct aan de voorgevel. Binnen is het leven beter.

Hij ziet de silhouetten van de twee vrouwen. Aan hun bewegingen en toon zou je kunnen geloven dat er belangrijke zaken worden besproken, maar hun woorden zijn leeg. Relaties, bekende mensen, de burens.

‘Heb je het gehoord?’

‘Nou ja zeg! En van die vriend...’

‘Ja, erg toch...’

Ongewild maakt hij deel uit van het gesprek. Deelgenoot van hun leven. Familie, vrienden, vrienden van vrienden, exen van vrienden van vrienden. Eén voor één nestelen zij zich in zijn brein via het onnozele gebrabbel van de vrouwen. Verschrikkelijk...

Altijd staan ze voor zijn raam. Ontkomen is onmogelijk. ‘Ga toch weg...’, kreunt hij in gedachte. Hij gaat ze aanspreken... morgen. Tijd om op te staan.

Het lijf vormt weer een harmonieus geheel, ondanks de nevel in zijn hoofd. Langzaam schuifelt hij naar de badkamer. Het lijf zeult z’n geest achter zich aan.

De badkamer. Luxe is het niet, amper genoeg ruimte voor één persoon. De tandenborstel leunt eenzaam tegen de rand van het glas, besmeurd met resten tandpasta. Gemak heeft het gewonnen van de hygiëne bij gebrek aan gezelschap. Tandenvoetsen? Dat hoeft eigenlijk niet. Vlug laat hij zijn tong langs zijn tanden gaan ...toch maar even voor de zekerheid? Hij proeft. Hier kan hij niet omheen, toch maar...

Hij kijkt in de spiegel. Een bekend gezicht? Niet helemaal. Een ouder persoon staart hem aan. Zijn ogen... die zijn hetzelfde. Hij is er trots op hoe helder zijn oogwit is, niet geel of bloeedoorlopen. 'Eigenaardige zaak om trots op te zijn', concludeert hij zelf. Trouwens, niet dat het aan hem te danken is, integendeel zelfs.

Hij leunt dichter naar de man die hem aankijkt door de opgedroogde tandpasta druppels. Rimpels. 'Niet slecht...,' vleit hij zichzelf. Hij leunt weer naar achter. Borst vooruit, vuisten gebald, biceps aangespannen. Een trotse blik op zijn gezicht. Onder zijn borst hangt zijn buik ...die had hij even niet gezien. Frons.

Naar de wc. 240 tegeltjes, ook vandaag. Misschien moest hij eens wat ophangen of wat te lezen neerleggen. Terwijl hij aanzet, gaat de bel. Niet rustgevend symfonisch digitaal, maar ouderwets mechanisch staal op staal. De snerpende toon beukt tegen zijn trommelvlies. Zijn lichaam verkramp.

'Gatverdamme...'. Er komt nooit iemand spontaan langs. Het ligt dan ook niet erg in de lijn der verwachting dat degene aan de andere kant van de deur een positieve bijdrage zal leveren aan z'n dag. Twijfelend: 'Wachten...'

Nogmaals priemt het tergende getingel door zijn zorgvuldig gepreserveerde rust. 'Niet reageren... misschien gaat het weg...'. Korte tijd later gaat voor de derde keer de bel. Door het schelle geluid heen klinkt het ongeduld van de onbekende bezoeker. Zuchtend staat hij op van de wc, onderbroek weer omhoog. Straks verder...

'Eén goede morgen meneer!' Een duidelijk articulerend professioneel blij gezicht boven te grote werkkleding kijkt terug.

'Sorry meneer... maakte ik u wakker?', verontschuldigt de jongeman zich.

'Waarom?', gromt hij wat verbaasd over die vraag.

De jongeman, onderzoekend waar hij bij die aanname de fout is ingegaan, laat zijn blik wat zenuwachtig dalen over het vale hemd en de te ruime witte onderbroek van zijn opponent. Snel schieten zijn ogen naar het verfrommelde gezicht erboven. Bovenop het hoofd grijzige anarchie. Weerbarstige kluwen touw. Iedere pluk geeft op geheel eigen wijze vorm aan de wens de hemel te reiken.

‘Nou, ik, eh... Een pakketje! Voor de bovenburen! Mag ik die bij u laten?’

Irritatie.

‘Ik heb geen bovenburen, dat staat al maanden leeg...’

‘Ik weet het ook niet meneer...’, sputtert de jongen voorzichtig tegen: ‘Het staat er echt, maar ze doen niet open. Wilt u het pakketje aannemen?’ Overdonderd door het enthousiasme van de bezorger gaat zijn hand als vanzelf naar voren.

‘Danku! Prettige dag nog!!’ Vanwege de angst om het pakket bij nader inzien weer retour te krijgen, beent de jongeman in volle vaart naar zijn busje.

‘Pfff.. Een grote doos in z’n te smalle hal. ‘... als ze hem maar snel komen ophalen.’ Mopperend bekijkt hij de doos. Bruin met een wit etiket. ‘L. Bergren... Wat een rare naam.’ Nieuwsgierigheid dient zich aan, maar hij is vooral geïrriteerd. ...Toch ook nieuwsgierig.

Terug naar zijn dagelijkse routine. Terug naar de wc. De tegeltjes. ‘Vlek op de derde van links...’

2

In de slaapkamer staat hij voor zijn kledingkast. Nette pakken in een rij staren hem aan als een groep provocerende pestkoppen op het schoolplein. Zijn hoofd wordt onrustig van hun aanblik. Hij droeg ze graag, maar dat is een tijd geleden. Hij raapt toch maar wat kleren van de grond. Joggingbroek, vest, sokken, badslippers.

De volgende stap in het vaste patroon is de huiskamer. Op de salontafel staan nog zes flesjes. Eén is nog halfvol. Hij ruikt even... onverstandige beslissing. Een zak chips ligt open op tafel. Er liggen volop kruimels omheen, niet alleen van de chips, van de meeste datum onbekend. Kringen op het witte blad markeren zes biertjes die het gezelschap hebben verlaten. De bitter schrale geur is een stille getuige. Hij gaat op de bank zitten en zet de televisie aan, voor het geluid.

Een vrouw in een groot paars gewaad probeert hem enthousiast over te halen zijn toekomst door haar te laten voorspellen. Met een mystiek muziekje op de achtergrond legt ze uit dat ze, voor een luttel bedrag, haar gave zal aanwenden om contact te leggen met het hiernamaals.

‘Blijkbaar kan men aan gene zijde in de toekomst kijken en heeft geen moeite met commercieel gewin’, bedenkt hij. Meteen vraagt hij zich af waarom hij zich laat verleiden hier überhaupt over na te denken. Zou hij zijn toekomst willen weten? De toekomst laat zich niet raden, dat weet hij uit ervaring. Laat staan voorspellen. Zéker niet door haar.

Dagelijks sijnepelen deze programma’s zijn huiskamer in. Hij heeft er niets mee, maar de stemmen verhullen de stilte.

Voor de televisie staat een tweepersoonsbank. Oud, grijs ribstof. In het midden van de leuning zit een scheur, waardoor het oranje

schuim van de voering naar buiten komt. Langzaam laat hij zich in het bejaarde meubel zakken.

‘Een bakkie koffie zou eigenlijk wel lekker zijn’, mompelt hij tegen zichzelf. Hij ontworstelt zich aan de trekkracht van de zachte bank en met vermoeide tred begeeft hij zich naar de keuken.

Het is een smal keukentje met aan het einde een deur naar een kleine tuin. Drie vervallen schuttingen, een oude boom, het gebouw tegenover de zijne. Met vereende krachten houden ze de zon uit zijn tuin. Een troosteloos stukje aarde dat de natuur dankbaar terugneemt bij gebrek aan activiteit van zijn kant.

De keuken is nog precies zoals de woningbouw het in de jaren vijftig voor ogen had. Op het zwart gespikkelde aanrecht staan de broeders van de zes flesjes, die op de salontafel staan. Eén voor één zet hij ze terug in het krat ...even ruimte maken.

De vrouw uit de kamer vertelt dat ze de opa van een beller hoort. Ze weet opgewekt te vermelden dat ‘Popsie’, trots is op de duidelijk aangeslagen vrouw aan de telefoon. Hij schudt zijn hoofd. De vrouw heeft blijkbaar de beller snel achter zich gelaten en meldt dat bellen echt niet duur is en zeker de moeite waard.

De koffie van gisteren zit nog in het filter. De bel snerpt weer door het huis. In tegenstelling tot de vorige keer, heeft het gehoor van het kleunend metaal een verlossend karakter.

‘Ah... dat zal L. Bergren...’, denkt hij voorzichtig opgelucht. Terwijl hij zich omdraait stoot hij de koffie om. De gemalen koffie korrels verspreiden zich in rap tempo over het aanrecht.

‘Laat maar...’, zucht hij: ‘zuig ik straks wel op.’ Hij spoedt zich naar de gang.

Terwijl hij de deur opent, zakt zijn blijmoedige blik in naar een zwaarmoedige frons.

Een vrouw, klein van postuur en middelbare leeftijd, kijkt hem

hoopvol aan. In haar handen een pakket dat wellicht door haar geringe lichaamsbouw nog groter lijkt.

‘Een pakket voor de bovenburen... kunt u hem aannemen?’ Hij wil haar afschepen met een flauw excuus. De blik van de vrouw en de daarin schemerende treurnis, die schuilgaat achter het niet kunnen afleveren van het pakket, doen zijn armen weer uitstrekken.

Zodra hij het pakket heeft aangenomen, snelt de vrouw naar haar witte bestelwagentje. Het feit dat ze alleen een jas van de bezorgdienst draagt, zegt wellicht iets over haar dienstverband. De deuken in haar vehikel, in de herfst van zijn bestaan, vertellen dat ze niet erg vaardig is als chauffeur.

‘Vandaar de treurnis...’, beredeneert hij. Even kijkt hij haar na met een gevoel van filantropie. Hij draait zich om. De aanblik van de gevulde hal en de doos die er nu bijkomt, doen zijn gemoed weer omslaan.

De naam Bergren begint hem al danig tegen te staan. Op de mat ligt post. Een witte envelop wekt zijn interesse. ‘Aan de bewoner(s) van dit pand...’ Niet dat hij post verwacht, maar die logica kan hem er toch niet van weerhouden enig gevoel van teleurstelling te hebben. Twee dozen bezetten nu de hal.

‘...Koffie dan maar’, denk hij zichzelf kalmerend. *De vrouw uit de kamer zegt dat het écht de moeite waard is om te bellen.*

‘Ja, ja, ik weet het...’, antwoordt hij hardop.
In de keuken ligt de koffie nog op het aanrecht.

‘Doe ik straks wel...’ Hij ziet de zwarte vloeistof uit zijn koffiekkan met een vleugje tevredenheid in zijn mok kolken, ‘...dat is gelukt’. In felle letters prijkt op de beker: ‘Horst – Werknemer van het jaar!’, omringd door kleurige confetti en ballonnen. Hij zakt weer weg in de bank en neemt een slok. Nu wringt de dag zich in de meest confronterende fase.

‘Wat nu?’

Ongewild drijven plichtmatig ontstane ideeën naar oppervlakte, als de inhoud van een verstopt riool. Bij elk idee zakt hij dieper weg in de bank.

‘Toch maar even liggen...’, besluit hij terwijl zijn ogen dichtgaan. Even slapen... Slapen is beter, makkelijk. Ontsnappen aan de tijd. Terwijl zijn leven als een karavaan voort trekt, verstopt hij zich in zijn onderbewustzijn.

De bank is te klein voor zijn lengte. Zijn voeten bungelen over de leuning. Z’n geest en lichaam zijn het roerend met elkaar eens... Slapen is prima.

De bel. Hij schrikt wakker. De kamer lijkt ineens donkerder. De slaap sluiert nog over zijn gedachte. Blijkbaar heeft hij lang geslapen. Hoe laat is het? Z’n maag knort. Hij bukt naar de tafel en pakt wat chips. Taai en smakeloos. De televisie staat nog aan. Misschien is het avond?

Een stel staat op het punt Nederland te verruilen voor Polen om een camping te beginnen.

Nogmaals de bel. Vijf seconden achter elkaar, ongewoon lang. ‘Dat zal toch wel die Bergren zijn...’ Hij loopt weer naar de deur. Zijn sceptische blik is niet onterecht. Een grote gespieerde man kijkt hem breed grijnzend aan.

‘Hé man, pakketje... kan je hem effies aannemen. Top! Doe ik effe een briefje in de bus.’ Gezien het rijzig postuur van de man, durft hij niet te weigeren.

‘Hey mazzel, hè!’, werpt de bezorger hem toe, terwijl hij zonder om te kijken, naar hem wuift. Weg is hij weer. Wederom staat hij in de gang met een doos. Een veel kleinere doos deze keer. Zoals verwacht staat er in zwarte letters op het etiket ‘L. Bergren’.

‘In de jaren vijftig hadden ze vast geen pakketjes bestellende burens...’, moppert hij terwijl hij zich in het krappe gangetje om de dozen heen wringt. De derde doos gaat er bovenop.

Na een redelijk generieke goulash uit een plastic bakje, paar biertjes en doelloos zappen, gaat hij weer naar bed. 'L. Bergren, zal zich vandaag niet meer laten zien', veronderstelt hij getergd.

De staat van zijn bed is nog precies zoals hij hem achterliet. Hij gaat weer liggen. Z'n kleren gooit hij weer op een hoopje op de grond. 'Het is eigenlijk een kleine moeite om het in de kast te leggen...', neemt hij zich apathisch voor.

Hij neemt een paar teugen van zijn bier en zet het lege flesje op het nachtkastje. Zijn ogen sluiten. Donkerblauw. Nu maar naar het onvermijdelijke bordeauxrood en dan weer hetzelfde... Hij slaapt.

3

Het huis voelt niet van hem.

De pakketten staan nu al vijf dagen in de gang. De naam Bergren wordt langzaam aanleiding voor een constante staat van boosheid. Scenario's over het moment dat L. aan de deur zal staan, zwerven door zijn hoofd. Hoe zal hij zich op L. afreageren.

Aan de andere kant, wat zijn nou vijf dagen?

Anderen zouden wellicht zeggen dat hij zich niet moet aanstellen, maar zijn leven is klein en in leegte worden kleine zaken groot.

Het was niet altijd zo. Vroeger maakte hij zich niet zo druk om dergelijke zaken, dat beseft hij zich ook. Hij wil het anders, maar het lukt hem niet. Als zijn leven groter wordt, komt het gevoel van paniek, controle verliezen en overweldiging. Na verlies van controle komt de machteloosheid. Uit die machteloosheid komt agressie. Onvermijdelijk drijft verandering zijn adrenalinepeil omhoog.

Zijn leven ging altijd vooruit. Elke stap systematisch in navolging van de ander, maar altijd naar voren. Logica was zijn rotsvaste fundament onder een voor hem onbegrijpelijke wereld. Zijn leven wás logisch. Tot het moment dat er tegenslag kwam. Hij moest een stap terugzetten. Logica bleek niet de enige waarheid.

Maar als zijn waarheid geen waarde meer had, hoe kon hij dan nog redeneren? Redenatie was zijn sleutel tot orde en controle. Nu stond hij niet meer aan het roer.

Eén voor één sloot elke deur die logica voor hem opende. Het dreef hem steeds verder terug tot de cel ter grootte van de vierkante meters van zijn huis.

Hij komt niet meer buiten. De stad is te groot is voor zijn leven.

Als de dood is hij ervoor. Toch wil hij er niet weg, hij hoort er. Voorheen kwam hij nog buiten, maar voor zijn werk hoefde het niet meer. Hij heeft geen hond. Boodschappen doen bij de buurtsuper dat deed hij, ook al vond hij het vreselijk. Door de komst van hun boodschappenservice hoeft dat ook niet meer.

‘Klaassie’, ludiek refererend naar de moordende concurrent die de buurtsuper tot deze service dwong, komt eens per week langs. Het vormt de enige interactie die hij nog heeft. Een kort gesprekje tussen hem en de norse gepensioneerd Klaas. De prijs en de vraag of hij wil pinnen.

Soms hangen de tassen aan de deur met een briefje in hanenpoten. ‘We verrekenen het volgende week.’ Klaas had waarschijnlijk haast. Geen interactie deze week.

Een dag.

Hoe onbeduidend was een dag toen zijn leven nog goed gevuld was. Een verwaarloosbare eenheid. Hij dacht niet in dagen. Hij dacht in weken, maanden, jaren. Alleen een geforceerde pauze in de vorm van slaap en wat dagelijkse tradities herinnerde hem soms aan het bestaan van de dag, meer niet. Nog een week tot mijn loon. Nog twee maanden tot mijn vakantie. Nog een jaar en dan gaat Jenny naar de middelbare school.

Naarmate zijn leven leger werd, werd de dag dominanter. Nu ervaart hij elke dag, elk uur, elke minuut, elke seconde. De zinloosheid van zijn bestaan wordt tergend gerekt, als vergelding voor de jarenlange respectloosheid waarmee hij de dag heeft behandeld. Elk moment van leegte moet worden gevoeld.

Soms gooit de dag hem wat kruimels toe. Een gesprekje, een glimp van de wereld. Meestal gaat hij echter onverrichter zake weer naar bed. Slappend voort naar een andere dag. Wellicht wordt hij morgen weer voorzien van een beetje leven.

4

Vandaag geen bordeauxrood. Ondanks dat de ochtend al geruime tijd is begonnen, is het donker onder zijn oogleden. De twee vrouwen hebben hun heil ergens anders gezocht. Op hun plek staat een kleine vrachtwagen. Het waarschijnlijk als verhuiswagen dienstdoende vehikel, blokkeert zijn raam.

Een lange serie van enthousiast heen en weer bewegende stemmen suggereren een grote hoeveelheid huisraad. Geen zonlicht door de vitrage.

De op handen zijnde veranderingen maken hem gespannen. Hij werkt zich naar de rand van zijn bed. Fysiek is hij nog niet toe aan ontwaken. Zijn spieren kraken rond zijn botten.

Gestommel op de trap naar boven. Mensen lachen. Mannen- en vrouwenstemmen, geen kinderstemmen... Gelukkig, geen kinderen.

Hij hoopt dat Klaas vandaag komt. Het bier is op. Volgende stap, de badkamer. Zijn voeten zijn zwaar, vandaag zelfs nog zwaarder dan anders. Hij voelt dat zijn hele lijf op zijn voetzolen drukt. 'Niet te veel vooruitdenken, laat de dag maar gebeuren...'

Het is weer avond.

De hele dag klonk er gestommel, gelach en gepraat. Hij was gaan slapen met zijn benen hangend over de leuning. Op tv gaat een klusjesman uit Winterswijk met z'n gezin naar de Provence, ze hebben geen plan.

'Hoe is het mogelijk dat mensen zich zo willens en wetens in een...' Zijn gedachten worden abrupt afgebroken door het geluid van de bel. Vol geestdrift vermengd met nervositeit, schiet hij overeind.

'Dat moet L. zijn... eindelijk...' Met grote passen haast hij zich naar de gang, onderwijl afvragend wat er zal kloppen van het beeld dat hij van L. in zijn hoofd heeft gecreëerd. Tijd om L. Bergren eens flink de waarheid te vertellen en hij weet precies

wát hij gaat zeggen. Elke zin tot in de puntjes geperfectioneerd. Z'n hartslag loopt op. Hij voelt zich groeien door de adrenaline. Achter het glas ziet hij een wazige gestalte. Diep ademen... Bij het openen van de deur ontwaart hij een jonge vrouw. Frêle.

‘Goedenavond! Ik ben Lene... uw nieuwe bovenbuurvrouw.’ Een significant verschil in lengte tussen hem en haar zorgt voor een naar boven gerichte blik met grote blauwe ogen. Een eerste ontwapenende aanblik. Een onverwacht tegenoffensief... Naarstig probeert hij zich vast te klampen aan zijn zorgvuldig opgekropte woede.

Op haar handen zit verf. Diverse kleuren. Duidelijk niet allemaal opgedaan tijdens het klussen, dat zou een bijzonder bont gekleurd huis opleveren, concludeert hij. Witblond halflang haar in een klein slordig staartje bij elkaar gebonden, achter op haar hoofd. Te grote witte trui met daaronder een lichtblauwe vale spijkerbroek met scheuren op de knieën. Gypjes, zwart.

‘Sorry dat de pakketjes zo lang bij u lagen...’, gaat ze verder, terwijl ze met haar blik en pose luchtig probeert aan te geven dat ze zich geneert: ‘Hier... ik heb een appeltaart voor u gebakken... Goedmakertje.’ In haar veelkleurige handen ligt een ronde vorm met een rood-wit geblokte theedoek er zorgvuldig overheen gedrapeerd.

‘Eigenlijk wel heel Amerikaans hè, zo’n appeltaart...’

Hij heeft geen idee wat ze daarmee bedoelt.

‘Ik hoop dat u het lekker vindt!’, probeert ze, terwijl ze zijn gezicht afspeurt naar een herkenbare emotie.

‘Liever geen u...’, mompelt hij: ‘voel ik me zo oud...’

‘Wat zegt u?’, vraagt ze met een blijde verwachtingsvolle blik.

‘Nee, laat maar, dankjewel...’, antwoordt hij.

‘We zullen elkaar vast snel weer zien!’, zet ze opgewekt voort.

‘Ja, vast wel...’, terwijl hij de deur weer beduusd dicht doet. Snel steekt ze haar gezicht nog even door het kiertje.

‘M’n pakketjes?’

‘Oja...’, ietwat beschaamd door zijn verstrooidheid doet hij de deur weer open.

‘Ik laat de deur wel even open, dan kan je ze pakken.’

‘Dankuwel!’

‘...Weer u...’, zucht hij.

Langzaam sjokt hij terug naar de huiskamer.

Dit was verre van de apotheose die hij in zijn hoofd had. Het zinderend scenario van assertiviteit, zorgvuldig voorbereid, gestrand op onverwachte hartelijkheid. Hij zet de taart op de salontafel, zakt daarna op bank, kijkend naar de theedoek. Hij realiseert zich dat hij niemand heeft om het mee te delen...

Een vrolijke mannenstem vertelt, begeleidt door een olijk muzikje, dat de familie van de klusjesman uit Spijkenisse weer even terug is in Nederland. De lening bleek niet voldoende om een huis én bedrijf op te zetten en ze zitten diep in de schulden.

Zijn vrouw gaat weer als administratief medewerkster aan de slag om hun rekening weer op adem te laten komen. Daarbij gaat zij een cursus frans volgen.

Hij probeert in de tussentijd wat geld te verdienen in een timmerfabriek en gaat een cursus ‘ondernemen in het buitenland’ volgen. De kinderen halen opgelucht adem, ze mogen weer even naar hun oude school, vriendjes en vriendinnetjes.

Met onverdeelde interesse kijkt hij naar het programma. Hij weet niet zo goed wat hij ervan moet vinden. Aan de ene kant heeft hij een mateloze bewondering voor het avontuur dat zij aangaan. De onontgonnen mogelijkheden en voor hem zo lastige impulsiviteit. Aan de andere kant beziet hij met afgrijzen de voorspelbaarheid van de opdoemende onneembare hindernissen. Hij kan wel schreeuwen tegen het scherm.
Even een taartje.

Geen taartbordjes in het kastje. Triest eigenlijk. Uit praktische overweging uiteraard, hij heeft ze niet nodig, maar toch. Hij zal ze binnenkort bestellen. Met een diep bord moet het ook lukken. Onder de theedoek staat een heerlijk goudbruine appeltaart. De taart nog warm... of opgewarmd. Hij neemt een groot stuk. Delen hoeft toch niet.

‘Moest hij haar eigenlijk even helpen?’, knaagt het.

Bij alleen de gedachte zakt hij verder weg in de bank. Op dat moment hoort hij een mannenstem in de gang.

‘Leen... Zijn dit ze?’

‘Ja, ze zijn allemaal van mij...’, nu herkent hij de stem van Lene.

‘Nogmaals bedankt buurman!’, roept ze.

‘We drinken snel even een bakkie!’. Met te veel appeltaart in zijn mond, probeert hij wat overdonderd snel antwoord te geven.

‘Vwamakuulik!’

De deur valt dicht.

5

Bordeauxrood, als vertrouwd. Van de beroering kon hij gisteravond lastig inslaapkomen. Uiteindelijk maakte de nacht zich van hem meester.

‘Heb je het gehoord van Sharon?’

De twee dames staan weer voor het raam,

‘Dennis is weg!’

‘Méén je dat nou? Laat ie d’r gewoon zitten.’

‘Ja, wat erg hè, het zit die meid niet mee... ‘

‘... en ze was d’r baan ook al kwijt.’

‘Nee, volgens mij was ze daar zelf weggegaan. Ze vond het niet leuk meer...’

‘Ach gossie, vier kinderen... hoe moet dat nou? Van die vaders hoef je dus niks te verwachten...’

‘Niet echt nee... de vader van Daesley zit in het huis van bewaring. Hij zeg dattie het niet gedaan heb. Nou, dan weet je het wel... Ze is weer thuis gaan wonen... dat is toch ook niet fijn voor Gijs en Winnie?’

‘Had Gijs niet net een hernia gehad?’

‘Ja, nou je het zeg... moet hem nog effe een kaartje sturen. Hij heb het aan z’n rug door die verbouwing. Nu is het huis ook nog eens niet af. Het dak is nog half open... Gelukkig is het de zolder.’

Hij luistert naar de twee dames met z’n ogen dicht. Met verbazing hoort hij de opeenstapeling van malheur binnen een paar zinnen aan. Opvallend vindt hij de lichtvoetige wijze waarop dat wordt aangetikt... en passant... midden op straat. Opgedrongen voyeurisme. Het voelt onbehoorlijk. Toch kan hij het niet nalaten te luisteren. Het bezorgt een hem een ‘Lourdes-gevoel’. Zijn leven had bij nader inzien beroerder kunnen zijn.

Het verhaal van Sharon, Miley, Bas, Wiert en Ellis, van Ricky en

Fabiënne. Elk een opeenstapeling van bewijzen dat het leven voor sommigen bijzonder noodlottig uit kan pakken.

Hoe ontstaat misère? Keuzes? ...Pech? Waar komt het vandaan? Heeft iedereen dezelfde kans op ellende? De onderliggende vraag, hoe groot is zijn kans op rampspoed en malaise? Voor hem van groot belang. Hij leeft met een, soms overmatige, angst voor de uitdagingen die op zijn pad komen. Aanvaardbaar risico... Wat is aanvaardbaar? Is er een wetmatigheid, een patroon. Soms heb je het leven niet in de hand, soms is het lot gewoonweg niet eerlijk.

De onzekerheid gijzelt hem, apathie. Status quo. Hij doet niets meer. Pas als hij de zekerheid vindt, dan kan hij in beweging komen, wil hij het leven aan.

Het is alsof de twee vrouwen hem elke dag een vraagstuk voorleggen, maar voor vandaag vindt hij het genoeg geweest. Hij heeft zin in appeltaart.

Z'n joggingbroek is niet uit geweest. Lekker makkelijk. Sokken, slippers van de vloer. Even ruiken aan het T-shirt... nee, kan echt niet meer. Vest kan nog wel. Tandenpoetsen hoeft niet. De bakvorm met de theedoek staat nog steeds op de salontafel. Gisteren heeft hij, voor het slapen gaan, nog even een stukje gepakt. De taart is bijna op.

Hij hoort gestommel, gekraak en geschuif over zijn plafond. De buurvrouw is blijkbaar de meubels aan het reorganiseren. Af en toe hoort hij een mannenstem.

'Zou ze samenwonen?', vraagt hij zich af. Wat maakt het hem eigenlijk uit? 'Lekkere taart. Nog een klein stukje...' Koffie erbij. De gemorste koffie van een paar dagen geleden ligt nog op de aanrecht. Hij verlegt het voornemen om op te ruimen tot 'straks'. Een paar flesjes terug in het krat... even ruimte maken. Trouwaan de gewoontezethij de televisie aan.

'Het laatste stuk dan ook... is het maar op', zegt hij zacht tegen zichzelf.

De theedoek ligt naast de lege bakvorm op de salontafel. De kleurige doek vormt een vrolijke dissonant in een verder troosteloze

kamer. Het valt hem ineens op. Alsof je een vinger langs een stoffig meubel haalt, die ene streep toont ineens de noodzaak tot afstoffen. Was je er daarvoor niet van bewust, daarna kan je er niet meer omheen. Toch maar even een doekje over de tafel. Flesjes terug in het krat.

‘Het is echt de moeite waard om te bellen’, zegt de vrouw op de tv. Misschien heeft ze belangrijke informatie over de toekomst. ‘Het nummer staat onder in beeld.’ Hij is wederom niet overtuigd. Het paar se gewaad begint opdringerig te worden. Vieze koffie trouwens. Was in de aanbieding. Hij zinkt diep weg in de bank.

Op een paar kruimels na is de taart op. Wat is de normaal gesproken acceptabele tijdspanne voor het in bruikleen houden van een taartvorm en theedoek? Hij voelt een verplichting om deze weer naar boven te brengen. Spijtig genoeg, moet hij dan naar buiten...

Zijn maag trekt samen. Spanning. Aan de ene kant voelt hij de moedeloosheid van een onvervulbare taak, aan de andere kant voelt hij de frustratie dat hij zulke simpele dingen niet voor elkaar krijgt.

Niet aanstellen, gewoon domweg doen. Misschien kan hij zichzelf voor de gek houden. Gevoel wint het weer van de ratio. Zijn hoofd en lijf delen zijn voornemen niet. ‘Misschien haalt ze de bakvorm wel op? Hoe laat is het eigenlijk? ...Effe liggen,’ denkt hij.

De slaap voelt als een warme omarming. Even niet meer nadenken. De buitenwereld blijft buiten. De tijd staat even stil. De Ultieme status quo.

Het is al ver in de middag als hij weer wakker wordt. Klaas heeft de boodschappen voor de deur gezet. Geen praatje met de norse grijsaard deze week. Hij haalt de boodschappentassen binnen. Het is een mooie dag. Beetje koud. Een staalblauwe hemel.

In de deuropening van zijn portiek haalt hij diep adem. De koele lucht vloeit naar z’n longen en geeft z’n lichaam net even beetje extra energie. ‘Ga die spullen terugbrengen...’, ordonneert hij zichzelf in een vlag van daadkracht. In de slaapkamer werpt hij een vluchtige blik in

de spiegel.

‘Allemachtig...’, zo kan hij niet naar buiten. Een pantalon. Dat is een tijd terug. Een overhemd ...goed genoeg. Geen slippers, nette instappers. Hij pakt de bakvorm en theedoek, stapt de deur uit en plaatst zijn voet op de eerste trede. Vol vertrouwen begint hij aan zijn klim.

Zijn eerste stappen buiten sinds lange tijd. De deurklink voelde verrassend licht. Normaal is het een barrière waar hij niet voorbijkomt. Bij elke trede voelt hij dat de energie uit zijn lichaam wordt gezogen. Elke stap omhoog zwaarder en zwaarder. De buitenwereld leunt en omklemt hem. Nervositeit vertakt in zijn romp en klauwt zich een weg naar zijn hoofd. Halverwege de trap is de energie geheel verdwenen.

Twijfelend staat hij stil. Hij keert zich naar beneden. Hij keert zich weer naar boven. De dag biedt hem een strohalm, reikt hem de hand. Ondanks dat hij liever naar beneden gaat, wil hij deze kans grijpen. Terwijl hij wikt en weegt beginnen zijn voeten ongemerkt autonoom te bewegen. Klein stukje nog. Dan staat hij daar ineens... voor de deur. Verward. Met een bonzend hart en zweet op zijn bovenlip. Hij drukt op de bel.